

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 15. února 2017¹

Věc C-579/15

**Openbaar Ministerie
proti
Danielu Adamovi Popławskému**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko)]

„Řízení o předběžné otázce — Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Evropský zatýkácí rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy — Článek 4 bod 6 — Důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu — Provedení — Konformní výklad — Použití zásady přednosti“

1. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, položená Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko), byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu v Nizozemsku, který dne 7. října 2013 vydal Sąd Rejonowy w Poznaniu (krajský soud v Poznani, Polsko) na Daniela Adama Popławského, polského státního příslušníka s bydlištěm v Nizozemsku, a to za účelem výkonu trestu odnětí svobody v délce jednoho roku.

2. Tato žádost je pro Soudní dvůr příležitostí, aby poskytl potřebná upřesnění podmínek, za nichž může členský stát do svého vnitrostátního práva transponovat důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu a který je uveden v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy², ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009³.

3. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce má zásadní význam i v tom, že dává Soudnímu dvoru možnost opětovně se zabývat povahou a právním režimem rámcových rozhodnutí, která byla přijata na základě bývalého třetího pilíře Evropské unie. Podle čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, ve znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy, jsou tyto právní nástroje, obdobně jako směrnice, závazné pro členské státy, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům. Naproti tomu nemohou mít přímý účinek. Třebaže z judikatury Soudního dvora vyplývá, že se závaznou povahou rámcových rozhodnutí je spojena povinnost konformního výkladu, má předkládající soud v projednávané věci pochybnosti, zda je možné vyložit vnitrostátní právo v souladu s unijním právem. Za účelem poskytnutí vodítka předkládajícímu soudu pro případ, že vnitrostátní právní úprava není v souladu s rámcovým

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34.

3 — Úř. věst. 2009, L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“.

rozhodnutím 2002/584 a nelze použít zásadu konformního výkladu, bude třeba jít ve výkladu ustanovení upravujících právní status rámcových rozhodnutí dále a určit, zda vnitrostátní justiční orgány mohou upustit od použití vnitrostátních ustanovení, která nejsou s rámcovým rozhodnutím v souladu.

4. V tomto stanovisku předně vyslovím názor, že čl. 4 bod 6 tohoto rámcového rozhodnutí je třeba vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát transponoval důvod pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu uvedený v tomto ustanovení, tak, že:

- justiční orgán je povinen odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, aniž by mohl posoudit, v závislosti na konkrétní situaci dané osoby, zda výkon trestu v tomto členském státě může napomoci jejímu opětovnému začlenění do společnosti;
- jediným důsledkem odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu je, že tento členský stát prohlásí, že je připraven zajistit provedení výkonu trestu, aniž by toto prohlášení znamenalo závazek k výkonu trestu;
- justiční orgán odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, jestliže jednak rozhodnutí o zajištění provedení výkonu trestu, které je přijato poté, co bylo přijato rozhodnutí o odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, je vázáno na podmínky spočívající v existenci a dodržování úmluvy, která zavazuje vystavující členský stát a vykonávající členský stát, jakož i ve spolupráci vystavujícího členského státu, a jednak odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu není zpochybněno v případě nemožnosti zajistit provedení výkonu trestu z důvodu nesplnění stanovených podmínek.

5. Dále vyslovím názor, že ustanovení článku 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí nemají přímý účinek, že přísluší vnitrostátnímu soudu, aby vnitrostátní ustanovení dotčená ve věci v původním řízení vyložil v co největším možném rozsahu v souladu s unijním právem, a že v případě, že by takový výklad nebyl možný, je vnitrostátní soud povinen upustit od použití těchto ustanovení pro rozpor s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584.

I – Právní rámec

A – Unijní právo

1. Rámcové rozhodnutí 2002/584

6. Body 1, 5 až 7 a 10 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí zní následovně:

„(1) Podle závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999, a zejména bodu 35 těchto závěrů, by měl být mezi členskými státy zrušen formální postup vydávání osob, které se po vynesení pravomocného rozsudku vyhýbají spravedlnosti, a měly by se urychlit postupy vydávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání trestného činu.

[...]

- (5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- (6) Evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.
- (7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.

[...]

- (10) Mechanismus evropského zatýkácího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. [...]"

7. Článek 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí vymezuje evropský zatýkácí rozkaz a povinnost jej vykonat následujícím způsobem:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“

8. Článek 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 upravuje důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu a jeho článek 4 důvody, pro které je možné výkon evropského zatýkácího rozkazu odmítnout.

9. Článek 4 bod 6 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu:

[...]

- 6) byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště [bydliště] a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.“

2. Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV

10. Článek 28 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii⁴, stanoví:

„1. Žádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí.

2. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učinit prohlášení, že v případech, kdy bylo vydáno konečné rozhodnutí přede dnem, který stanoví, použije jako vydávající či vykonávající stát nadále stávající právní předpisy o předávání odsouzených osob platné před 5. prosincem 2011. Pokud je učiněno takové prohlášení, použijí se uvedené předpisy v daných případech ve vztahu ke všem ostatním členským státům bez ohledu na to, zda tyto státy učinily stejné prohlášení. Dotyčné datum nesmí být pozdější než 5. prosinec 2011. Uvedené prohlášení se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*. Lze je kdykoli odvolat.“

B – Nizozemské právo

11. Overleveringswet (zákon o předávání osob) ze dne 29. dubna 2004⁵ provádí do nizozemského práva rámcové rozhodnutí 2002/584.

12. Ve znění, které předcházelo Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájemném uznávání a výkonu rozsudků, kterými se ukládá podmíněný či nepodmíněný trest odnětí svobody) ze dne 12. července 2012⁶, kterým bylo provedeno rámcové rozhodnutí 2008/909, článek 6 OLW stanovil:

„1. Předání nizozemského státního příslušníka lze povolit, je-li vyžádáno za účelem trestního vyšetřování, které je proti němu vedeno, a je-li dle názoru vykonávajícího justičního orgánu zaručeno, že bude-li ve vystavujícím členském státě odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro skutky, pro něž může být předání povoleno, bude moci tento trest vykonat v Nizozemsku.

2. Předání nizozemského občana se nepovolí, je-li vyžadováno za účelem výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen pravomocným soudním rozhodnutím.

3. Je-li předání odmítnuto výlučně na základě ustanovení čl. 6 odst. 2 [...], státní zastupitelství uvědomí vystavující justiční orgán o tom, že je připraveno převzít výkon rozsudku, a to postupem upraveným v článku 11 Úmluvy o předávání odsouzených osob nebo na základě jiné použitelné úmluvy.

4. Státní zastupitelství bezodkladně informuje našeho ministra [...] o jakémkoliv odmítnutí předání, které se sděluje společně s prohlášením podle odstavce 3, podle něhož je Nizozemsko připraveno převzít výkon cizozemského rozsudku.

5. Odstavce 1 až 4 se použijí také na cizího státního příslušníka, který má povolení k pobytu s neomezenou dobou platnosti, může-li být v Nizozemsku stíhán pro skutky, na nichž se evropský zatýkácí rozkaz zakládá, a dá-li se očekávat, že v důsledku trestu nebo opatření, které mu bude po jeho předání uloženo, svého práva pobytu v Nizozemsku nepozbude.“

4 — Úř. věst. 2008, L 327, s. 27.

5 — Stb. 2004, č. 195, dále jen „OLW“.

6 — Stb. 2012, č. 333.

13. Po nabytí účinnosti zákona o vzájemném uznávání a výkonu rozsudků, kterými se ukládá podmíněný či nepodmíněný trest odnětí svobody, čl. 6 odst. 3 OLW zní:

„3. Je-li předání odmítnuto výlučně na základě ustanovení čl. 6 odst. 2 [...], státní zastupitelství uvědomí vystavující justiční orgán o tom, že je připraveno převzít výkon rozsudku.“

II – Původní řízení a předběžné otázky

14. Rozsudkem ze dne 5. února 2007, který nabyl právní moci dne 13. července 2007, odsoudil Sąd Rejonowy w Poznaniu (krajský soud v Poznani) D. A. Popławského, polského státního příslušníka, k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku podmíněně. Rozhodnutím ze dne 15. dubna 2010 nařídil tentýž soud výkon trestu.

15. Dne 7. října 2013 vydal uvedený soud na D. A. Popławského evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu tohoto trestu.

16. V rámci původního řízení ve věci výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu má Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) za to, že není dán jiný důvod pro odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu, než je důvod uvedený v čl. 6 odst. 2 a 5 OLW ve prospěch osob s pobytem v Nizozemsku, což je případ D. A. Popławského, který prokázal, že v Nizozemsku legálně pobýval nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.

17. Předkládající soud poukazuje na to, že podle čl. 6 odst. 3 OLW Nizozemsko v případě, že odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz, prohlásí, že je „připraveno“ zajistit výkon odsuzujícího rozsudku na základě úmluvy, která zavazuje tento stát vůči vystavujícímu členskému státu. Předkládající soud upřesňuje, že takové zajištění provedení výkonu trestu závisí ve věci v původním řízení na žádosti, kterou v tomto smyslu předloží Polsko, a že polské právní předpisy brání takové žádosti v případě, že je dotyčná osoba polským státním příslušníkem.

18. Předkládající soud se za těchto podmínek domnívá, že odmítnutí předání by mohlo vést k nepotrestání vyžádané osoby, jelikož po vynesení rozsudku o odmítnutí předání by se mohlo zajištění provedení výkonu trestu ukázat jako nemožné, což by nemělo vliv na rozsudek o odmítnutí předání, proti kterému nelze podat řádný opravný prostředek.

19. Vzhledem k tomu, že měl pochybnosti ohledně slučitelnosti čl. 6 odst. 2 až 4 OLW s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, který umožňuje odmítnout předání pouze v případě, že se členský stát „zaváže“ provést výkon trestu v souladu se svým vnitrostátním právem, se Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. Může vykonávající členský stát provést čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 do svého vnitrostátního práva tak, že:

- jeho vykonávající justiční orgán je bez dalšího povinen odmítnout předání státního příslušníka tohoto členského státu nebo osoby mající v tomto členském státě bydliště, za účelem výkonu trestu;
- toto odmítnutí má *ipso iure* ten účinek, že uvedený členský stát je připraven zajistit provedení výkonu trestu odnětí svobody vysloveného vůči tomuto státnímu příslušníkovi nebo osobě mající v tomto členském státě bydliště;

— rozhodnutí o zajištění provedení výkonu trestu je [nicméně] přijato teprve po odmítnutí předání a kladné rozhodnutí závisí 1) na existenci právního základu v úmluvě zavazující vystavující členský stát a vykonávající členský stát; 2) na podmínkách vyplývajících z takových úmluv a 3) na spolupráci vystavujícího členského státu spočívající například v podání příslušné žádosti,

takže existuje riziko, že po odmítnutí předání nebude moci vykonávající členský stát zajistit provedení výkonu trestu, přičemž tímto rizikem není dotčena povinnost odmítnout předání za účelem výkonu trestu?

2. V případě záporné odpovědi na první otázku:

- a) může vnitrostátní soud uplatnit ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584 přímo, i když podle článku 9 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních [připojeného ke Smlouvám] musí být právní účinky tohoto rámcového rozhodnutí po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost zachovány až do zrušení, zániku nebo změny uvedeného rámcového rozhodnutí, a
- b) je-li tomu tak, je čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 dostatečně přesný a bezpodmínečný, aby byl uplatněn vnitrostátním soudem?

3. V případě záporné odpovědi na první otázku a druhou otázku písm. b), může členský stát, jehož vnitrostátní právo vyžaduje k zajištění provedení výkonu trestu odnětí svobody uloženého v zahraničí existenci právního základu v mezinárodní úmluvě upravující tuto otázku, provést čl. 4 bod 6 tohoto rámcového rozhodnutí do svého vnitrostátního práva tak, že jej vyloží v tom smyslu, že toto ustanovení samo o sobě představuje požadovaný smluvní právní základ, a to za účelem zamezení riziku nepotrestání spojenému s uvedeným požadavkem smluvního právního základu, jak vyplývá z vnitrostátního práva?

4. V případě záporné odpovědi na první otázku a druhou otázku písm. b), může vykonávající členský stát provést čl. 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutí do svého vnitrostátního práva tak, že pro odmítnutí předání osoby, která v tomto členském státě pobývá a je státním příslušníkem jiného členského státu, stanoví jako podmínku, že má pravomoc rozhodovat o trestných činech uvedených v evropském zatýkacím rozkazu a že neexistuje praktická překážka, jako například odmítnutí vystavujícího státu předat mu trestní spis, pro trestní stíhání této osoby-rezidenta na jeho území pro uvedené trestné činy, zatímco takovou podmínku nestanoví v případě, že se odmítnutí předání pro účely výkonu trestu týká některého z jeho státních příslušníků?“

III – Analýza

A – *K první předběžné otázce*

20. První předběžná otázka se dělí na tři části, které je třeba posoudit odděleně.

1. K první části první předběžné otázky

21. Podstatou první části první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda může členský stát transponovat důvod pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 tak, že justiční orgán je povinen odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz, který byl vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště.

22. Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba předně připomenout, že zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce⁷ a na níž je postavena systematika tohoto rámcového rozhodnutí⁸, na základě čl. 1 odst. 2 předpokládá, že členské státy jsou v zásadě povinny vyhovět evropskému zatýkácímu rozkazu.

23. Takové uznání nicméně neznamená „absolutní povinnost“ vykonat vydaný evropský zatýkácí rozkaz, jelikož systematika uvedeného rámcového rozhodnutí, jak vyplývá zejména z jeho článku 4, „ponechává členským státům možnost, aby v určitých situacích umožnily příslušným justičním orgánům rozhodnout o tom, že uložený trest musí být vykonán na území vykonávajícího členského státu“⁹.

24. Článek 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 zejména uvádí důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, na základě kterého „může“ vykonávající „justiční orgán“ odmítnout vykonat takový rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody, pokud se vyžádaná osoba zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště“ a pokud se tento stát zaváže provést výkon tohoto trestu odnětí svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.

25. Soudní dvůr sice již měl příležitost upřesnit rozsah působnosti tohoto ustanovení, a to zejména vymezením jeho osobní působnosti¹⁰ a podmínek, na které lze vázat odmítnutí výkonu zatýkácího rozkazu¹¹, dosud se však nemusel přímo vyslovit k tomu, zda fakultativní povaha důvodu pro odmítnutí výkonu zatýkácího rozkazu uvedeného v čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí znamená, že vykonávající justiční orgán má v případě, že rozhoduje o výkonu evropského zatýkácího rozkazu, prostor pro uvážení či nikoli.

26. Je tudíž třeba určit, co se rozumí „fakultativní“ povahou evropského zatýkácího rozkazu. Jde o možnost členských států při provádění rámcového rozhodnutí 2002/584 do vnitrostátního práva rozhodnout o tom, zda uplatní důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, nebo jde o možnost přiznanou vykonávajícímu justičnímu orgánu, který by v takovém případě disponoval posuzovací pravomocí při rozhodování, zda tyto důvody uplatní či nikoliv v závislosti na konkrétních okolnostech každého případu?

27. Ve svém stanovisku předneseném dne 24. března 2009 ve věci Wolzenburg¹² jsem vyslovil závěr, že provedení důvodu pro odmítnutí výkonu uvedeného v čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí do vnitrostátního práva není ponecháno na uvážení členských států, nýbrž má závazný charakter. Měl jsem za to, že vykonávající justiční orgán musí mít ve vnitrostátním právu možnost odmítnout předání, jsou-li splněny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Soudní dvůr rozhodl podle všeho jinak, když zejména v rozsudku ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge¹³, uvedl, že „pokud“¹⁴ [...] členský stát provádí čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 do svého vnitrostátního práva, musí vzít v úvahu skutečnost, že působnost tohoto ustanovení je omezena“ *ratione personae*.

7 — Viz zejména rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 28).

8 — Viz zejména rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 30).

9 — Viz rozsudek ze dne 21. října 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, body 50 a 51). Viz také rozsudek ze dne 28. června 2012, West (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 64).

10 — Viz rozsudky ze dne 17. července 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437), ze dne 6. října 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616), a ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517).

11 — Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. října 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, bod 53), zejména uvedl, že členské státy nemohou v případě občana Unie vázat uplatnění důvodu, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu, jenž je stanoven v čl. 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, na takové dodatečné administrativní podmínky, jako je povinnost být držitelem povolení k pobytu s neomezenou dobou platnosti.

12 — C-123/08, EU:C:2009:183.

13 — C-42/11, EU:C:2012:517, bod 35.

14 — Kurziva provedena autorem stanoviska.

28. Podle Soudního dvora ovšem možnost členských států provést do svého vnitrostátního práva důvody, pro které je možné odmítnout výkon zatýkacího rozkazu, neznamená, že pokud se rozhodnou pro provedení článku 4 tohoto rámcového rozhodnutí, mohou vykládat výraz „může odmítnout“ tak, že stanoví jejich justičním orgánům povinnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vystaveného na osobu, která spadá do osobní působnosti tohoto ustanovení. Členské státy při provádění tohoto ustanovení sice „disponují určitým prostorem pro uvážení“¹⁵, avšak podle ustálené judikatury z požadavků jak jednotného použití práva Unie, tak zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé Unii¹⁶.

29. Článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 neobsahuje žádný odkaz na právo členských států, a proto vyžaduje autonomní a jednotný výklad, který je třeba nalézt s přihlédnutím ke znění tohoto ustanovení, kontextu, jehož je součástí, a cíli sledovanému tímto rámcovým rozhodnutím¹⁷.

30. Zaprvé, co se týče nadpisu tohoto ustanovení, je třeba uvést, že přídavné jméno „fakultativní“ se váže k „odmítnutí výkonu“, a nikoliv k „důvodům“, z čehož plyne, že fakultativní je právě odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu, a to na rozdíl od případů povinného odmítnutí upravených v článku 3 uvedeného rámcového rozhodnutí. Dále nutno konstatovat, že z čl. 4 prvního pododstavce rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu je svěřena přímo vnitrostátním vykonávajícím justičním orgánům, kteréžto tudíž musí být nadány posuzovací pravomocí.

31. Zadržet tento výklad znění čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí podporuje i kontext, jehož je předmětné ustanovení součástí. Cílem uvedeného rámcového rozhodnutí je totiž zavést systém předávání, který je závazný pro justiční orgány členských států, vůči němuž se vykonávající justiční orgán může bránit pouze na základě důvodu pro odmítnutí výkonu výslovně stanoveného rámcovým rozhodnutím 2002/584. Za těchto okolností představuje předání pravidlo a odmítnutí předání je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně. Ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které ukládá vykonávajícímu justičnímu orgánu, aby odmítl výkon evropského zatýkacího rozkazu, který se týká státního příslušníka vykonávajícího členského státu či osoby, která zde má bydliště, tento orgán z důvodu své automatické povahy zbavuje možnosti zohlednit konkrétní okolnosti každé věci, na jejichž základě by mohl dospět k závěru, že podmínky pro odmítnutí předání nejsou splněny. Takové ustanovení tím, že mění pouhou možnost ve skutečnou povinnost, současně mění výjimku v podobě odmítnutí předání v pravidlo.

32. Zatřetí uložení povinnosti vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout předání osob uvedených v čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným tímto rozhodnutím.

33. Jak již Soudní dvůr rozhodl, cílem důvodu, pro který je možné odmítnout výkon, je zejména umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznat zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na opětovné začlenění vyžádané osoby do společnosti po uplynutí výkonu trestu, ke kterému byla odsouzena¹⁸.

15 — Viz rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, body 33 a 37).

16 — Viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 42).

17 — Obdobně viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 33, k výkladu pojmu „justiční orgán“ uvedeného v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

18 — Viz rozsudky ze dne 17. července 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 45), ze dne 6. října 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, body 62 a 67), ze dne 21. října 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52), a ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 32).

34. Význam, který unijní normotvůrce přiznává cíli opětovného začlenění do společnosti, výslovně potvrzují další právní nástroje unijního práva, zejména rámcové rozhodnutí 2008/909, jehož čl. 3 odst. 1 stanoví, že účelem tohoto rámcového rozhodnutí je „usnadnit sociální rehabilitaci [zvovuzачlenění] odsouzené osoby“.

35. Mám za to, že zohlednění tohoto cíle předpokládá, že vykonávajícímu justičnímu orgánu bude přiznán prostor pro uvážení, aby mohl v závislosti na specifické a konkrétní situaci vyžádané osoby určit reálné vyhlídky na její opětovné začlenění do společnosti.

36. Tak je tomu i v případě, že je vyžádaná osoba státním příslušníkem vykonávajícího členského státu, neboť takové postavení sice svědčí o existenci silné vazby na tento stát, avšak nemůže znamenat nevyvratitelnou domněnku, podle níž výkon trestu v uvedeném státě je nutně lépe způsobilý napomoci opětovnému začlenění dotyčného do společnosti. Ve svém názoru předneseném dne 28. dubna 2008 ve věci Kozłowski¹⁹ jsem v tomto smyslu uvedl, že cíl opětovného začlenění do společnosti sledovaný čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 nemůže odůvodňovat, aby členský stát zbavil své justiční orgány veškeré posuzovací pravomoci, a že pokud se evropský zatýkácí rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu týká státního příslušníka vykonávajícího členského státu, který nesouhlasí se svým předáním, justiční orgán tohoto státu musí mít možnost ověřit s ohledem na konkrétní situaci této osoby, zda výkon trestu na území uvedeného státu je vskutku nezbytný za účelem podpory jeho opětovného začlenění do společnosti²⁰.

37. Rovněž, ne-li tím spíše, je třeba připustit, že čl. 4 bod 6 tohoto rámcového rozhodnutí se musí vykládat v tom smyslu, že vykonávajícímu justičnímu orgánu přiznává možnost volby, zda odmítnout či nikoliv předání v případě, že se evropský zatýkácí rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu týká osoby, která – třebaže není státním příslušníkem vykonávajícího členského státu – se v tomto státě zdržuje nebo zde má bydliště. Postavení osoby, která má bydliště ve vykonávajícím členském státě jednak nemůže, a to o nic více než postavení státního příslušníka tohoto státu, představovat nevyvratitelnou domněnku vyšších vyhlídek na opětovné začlenění do společnosti v tomto členském státě. Dále určení, zda se vyžádaná osoba zdržuje na území vykonávajícího členského státu, předpokládá posouzení existence a intenzity vazeb, které udržuje vyžádaná osoba s tímto státem. V tomto ohledu je nutno připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že pokud členský stát provedl čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, aniž by stanovil jakékoli zvláštní podmínky týkající se použití tohoto ustanovení, je na vykonávajícím justičním orgánu, aby za účelem určení toho, zda v konkrétní situaci existuje mezi vyžádanou osobou a vykonávajícím členským státem vztah umožňující konstatovat, že tato osoba má bydliště nebo se zdržuje v tomto státě ve smyslu čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí, provedl celkové posouzení různých objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace této osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje.

38. Takto provedené posouzení, jehož cílem je určit, zda vyžádaná osoba spadá do osobní působnosti čl. 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, se překrývá s posouzením, k němuž je třeba přistoupit za účelem prověření, zda výkon trestu v uvedeném státě je s to napomoci opětovnému začlenění této osoby do společnosti.

39. Z těchto úvah dovozují, že vykonávající justiční orgán musí disponovat posuzovací pravomocí, která mu umožní využít či nevyužít možnost, která je mu přiznána, odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu s ohledem na cíl opětovného začlenění do společnosti.

19 — C-66/08, EU:C:2008:253.

20 — Názor ve věci Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:253, body 79 a 80).

40. Z toho důvodu navrhuji odpovědět na první část první předběžné otázky tak, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 je třeba vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát transponoval důvod pro odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu uvedený v tomto ustanovení tak, že je justiční orgán povinen odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, aniž by mohl posoudit, v závislosti na konkrétní situaci osoby, zda výkon trestu v tomto státě může napomoci jejímu opětovnému začlenění do společnosti.

2. Ke druhé části první předběžné otázky

41. Podstatou druhé části první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda členský stát může transponovat důvod pro odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu uvedený v čl. 4 bodu 6 tohoto rámcového rozhodnutí tak, že jediným důsledkem odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu je, že tento členský stát prohlásí, že je připraven zajistit provedení výkonu trestu, aniž by toto prohlášení znamenalo závazek k výkonu trestu.

42. Ze skutečností uvedených předkládajícím soudem, jakož i z upřesnění, která na jednání poskytlo Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko), vyplývá, že v systému upraveném vnitrostátním právem je vykonávající justiční orgán povinen odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu ještě před tím, než je posouzena otázka, zda trest bude skutečně moci být vykonán v Nizozemsku, jelikož příslušným orgánem pro vydání konečného rozhodnutí je Minister van Veiligheid en Justitie (ministr bezpečnosti a spravedlnosti). V tomto systému tedy není výkon trestu v Nizozemsku podmínkou odmítnutí předání a toto odmítnutí předání není zpochybněno, ukáže-li se, že trest nebude moci být v Nizozemsku vykonán.

43. Na základě rozboru uvedeného rámcového rozhodnutí lze mít za to, že takový systém, jaký upravuje nizozemské právo, není slučitelný se systémem předání zavedeným tímto právním nástrojem.

44. Zprvce je třeba poukázat na to, že uvedený článek váže možnost soudu odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu na dvojí podmínku, a to jednak, že vyžádaná osoba je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo se v něm zdržuje nebo zde má bydliště, a jednak, že se tento stát zaváže provést výkon trestu nebo ochranného opatření v souladu se svým vnitrostátním právem.

45. Již ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu předpokládá protiváhu v podobě skutečného jednostranného závazku vykonávajícího členského státu uznat rozsudek a zajistit provedení výkonu trestu.

46. Přitom prohlášení, kterým státní zastupitelství, prohlásí, že je připraveno zajistit provedení výkonu trestu, takovému požadavku neodpovídá, jelikož nemá povahu rozhodnutí, ale pouhého projevu záměru, po němž musí následovat skutečné rozhodnutí Minister van Veiligheid en Justitie (ministr bezpečnosti a spravedlnosti). V řízení upraveném v článku 6 OLV tak není zajištění provedení výkonu trestu podmínkou, který by byla určitá a závazná, pro odmítnutí předání, ale jeho důsledkem, který má potenciální a fakultativní povahu.

47. Zadruhé je nutné připomenout, že důvod, pro který je možné odmítnout výkon zatýkacího rozkazu, uvedený v tomto ustanovení, si klade zejména za cíl usnadnit opětovné začlenění osoby, která vykonává trest odnětí svobody, do společnosti tím, že se jí umožní vykonání tohoto trestu v členském státě, v němž jsou vyhlídky na její opětovné začlenění do společnosti vyšší. Tato možnost odmítnout výkon zatýkacího rozkazu neopravňuje vykonávající členský stát k tomu, aby své státní příslušníky nebo osoby, které se zdržují nebo mají bydliště na jeho území, zprostil výkonu trestu, k němuž byli odsouzeni ve vystavujícím členském státě.

48. Zatřetí je nutno konstatovat, že systém, v němž odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu není podmíněno závazkem provést výkon trestu, je v celkovém rozporu s logikou systému předávání, který upravuje rámcové rozhodnutí 2002/584. Zatímco tento systém, který směřuje ke zjednodušení a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva, je založen na zásadě vzájemného uznávání, která podle čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí předpokládá, že členské státy jsou v zásadě povinny vyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu, systém stanovený OLW vede naopak k tomu, že vykonávajícím členskému státu umožňuje neuznat rozsudek odsuzující k trestu odnětí svobody, který byl vynesena ve vystavujícím členském státě. Nevykonání vysloveného trestu se prakticky rovná jeho změně, která je sama o sobě v rozporu se zásadou vzájemného uznávání a je navíc založena na podmínce státní příslušnosti nebo bydliště, která je dokonce diskriminační.

49. S ohledem na výše uvedené úvahy dospívám k závěru, že čl. 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutí je třeba vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát transponoval důvod pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu uvedený v tomto ustanovení tak, že jediným důsledkem odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu je, že tento členský stát prohlásí, že je připraven zajistit provedení výkonu trestu, aniž by toto prohlášení znamenalo závazek výkon trestu provést.

3. Ke třetí části první předběžné otázky

50. Podstatou třetí části první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda členský stát může transponovat důvod pro odmítnutí výkonu uvedený v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 tak, že justiční orgán odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, jestliže jednak rozhodnutí o zajištění výkonu trestu, které je přijato poté, co bylo přijato rozhodnutí o odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, je vázáno na podmínky spočívající v existenci a dodržování úmluvy, která zavazuje vystavující členský stát a vykonávající členský stát, jakož i ve spolupráci vystavujícího členského státu, a jednak odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu není zpochybněno v případě nemožnosti zajistit provedení výkonu trestu z důvodu nesplnění stanovených podmínek.

51. Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) vychází z předpokladu, že zajištění výkonu trestu uloženého dne 5. února 2007 D. A. Popławskému musí podléhat pravidlům stanoveným v čl. 6 odst. 3 OLW, která odkazují na existenci právního základu v úmluvě, spíše než novým ustanovením, která byla přijata v rámci provedení rámcového rozhodnutí 2008/909.

52. Tento předpoklad je nepřímou rozporován Evropskou komisí, která ve svém písemném i ústním vyjádření odkázala na rámcové rozhodnutí 2008/909, kteréžto tudíž implicitně považovala za použitelné *ratione temporis* ve sporu v původním řízení.

53. V tomto ohledu je třeba připomenout, že ačkoliv čl. 28 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví, že žádosti o uznání a výkon trestu obdržené po 5. prosinci 2011 se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí, čl. 28 odst. 2 uvedeného rozhodnutí opravňuje členské státy k tomu, aby učinily prohlášení, na jehož základě dochází k odložení použitelnosti rámcového rozhodnutí.

54. Obtíž pramení z toho, že podle znění čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 je prohlášení třeba učinit „při přijetí [...] rámcového rozhodnutí“. Je přitom patrné, že prohlášení Nizozemského království bylo odesláno Radě dne 24. března 2009, následně bylo dne 30. dubna 2009 rozesláno jako dokument Rady a dne 9. října 2009 bylo zveřejněno v Úředním věstníku, zatímco prohlášení Polské republiky obdržela Rada dne 23. února 2011, následně bylo dne 28. února 2011 rozesláno jako dokument Rady a dne 1. června 2011 bylo zveřejněno v Úředním věstníku.

55. Shodně s tím, co jsem tvrdil ve svém stanovisku předneseném dne 12. října 2016 ve věci van Vemde²¹, mám za to, že opožděnost prohlášení Nizozemského království a Polské republiky zbavuje tato prohlášení jejich právních účinků, takže uznání a výkon trestu uloženého D. A. Popławskému by měly podléhat pravidlům přijatým Nizozemskem k provedení rámcového rozhodnutí 2008/909.

56. Bez ohledu na to, z jakého hlediska se Soudní dvůr nakonec rozhodne otázku posoudit, odpověď musí být podle mého názoru stejná, neboť taková ustanovení, jako jsou ustanovení, která přijal nizozemský zákonodárce jak před rámcovým rozhodnutím 2008/909, tak po něm, vedou k popření závazku provést výkon trestu vyplývajícího z čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584.

57. Jak jsem již zdůraznil²², toto ustanovení je třeba vykládat v tom smyslu, že odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí mít protiváhu v podobě závazku vykonávajícího členského státu provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření uloženého v členském státě, který zatýkací rozkaz vystavil. Jak správně tvrdí Komise, provedení zásady vzájemného uznávání a potřeba vyloučit jakékoliv riziko beztrestnosti nutně vedou k závěru, že není-li možné, ať už z jakéhokoliv důvodu, zajistit provedení výkonu trestu vykonávajícím členským státem, musí být evropský zatýkací rozkaz vykonán.

58. Z toho vyplývá, že před každým odmítnutím předání musí vykonávající justiční orgán prověřit, zda skutečně bude možné provést výkon trestu v souladu s jeho vnitrostátním právem.

59. Třebaže vnitrostátní právo platně odkazuje na úmluvy v oblasti zajištění výkonu trestu, použitelné před režimem zavedeným rámcovým rozhodnutím 2008/909, a vyžaduje tak spolupráci mezi vystavujícím a vykonávajícím členským státem, může vykonávající justiční orgán odmítnout vykonat evropský zatýkací rozkaz pouze v případě, že oba dotčené státy dosáhnou dohody ohledně zajištění výkonu trestu.

60. Pokud je do vnitrostátního práva proveden režim vyplývající z rámcového rozhodnutí 2008/909, odmítnutí předání předpokládá, že jsou splněny všechny podmínky stanovené tímto rámcovým rozhodnutím pro to, aby mohl být trest vyslovený vystavujícím členským státem vykonán členským státem vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz. Jinými slovy, členský stát vykonávající evropský zatýkací rozkaz může předání odmítnout pouze v případě, že nezamýšlí uplatnit některý z důvodů k odmítnutí uznání a výkonu uvedených v článku 9 rámcového rozhodnutí 2008/909.

61. V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 25 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výkon trestů v návaznosti na evropský zatýkací rozkaz“, stanoví, že „[a]niž je dotčeno rámcové rozhodnutí 2002/584[...], použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li *slučitelná*²³ s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí“. Podle bodu 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2008/909 „[t]o mimo jiné znamená, aniž je dotčeno [...] rámcové rozhodnutí [2002/584], že za účelem posouzení, zda má být osoba v případech podle čl. 4 odst. 6

21 — C-582/15, EU:C:2016:766.

22 — Viz bod 49 tohoto stanoviska.

23 — Kurziva provedena autorem stanoviska.

uvedeného rámcového rozhodnutí předána nebo zda má být vykonán trest, by vykonávající stát mohl jako podmínku pro uznání rozsudku a výkon trestu ověřit existenci důvodů pro odmítnutí uznání a výkonu podle článku 9 tohoto rámcového rozhodnutí, včetně ověření oboustranné trestnosti, pokud vykonávající členský stát učinil prohlášení podle čl. 7 odst. 4 tohoto rámcového rozhodnutí“.

62. Domnívám se, že z článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 ve spojení s bodem 12 odůvodnění tohoto rozhodnutí jasně vyplývá vůle unijního normotvůrce nepřipustit, aby mohl členský stát odmítnout předání vyžádané osoby s odvoláním na podmínky uznání rozhodnutí a výkonu trestů vyplývající z provedení uvedeného rámcového rozhodnutí. Je-li dán důvod pro odmítnutí uznání a výkonu, který vykonávajícímu členskému státu brání v tom, aby se zavázal provést výkon trestu, nemá tedy tento členský stát jinou možnost než evropský zatýkací rozkaz vykonat, a tudíž vyžádanou osobu předat.

63. Z výše uvedených úvah dovozují, že čl. 4 bod 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 je třeba vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát transponoval důvod pro odmítnutí výkonu uvedený v tomto ustanovení tak, že justiční orgán odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, jestliže jednak rozhodnutí o zajištění výkonu trestu, které je přijato po přijetí rozhodnutí o odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, je vázáno na podmínky spočívající v existenci a dodržování úmluvy, která zavazuje vystavující členský stát a vykonávající členský stát, jakož i ve spolupráci vystavujícího členského státu, a jednak odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu platí i v případě nemožnosti zajistit provedení výkonu trestu z důvodu nesplnění stanovených podmínek.

B – Ke druhé a třetí předběžné otázce

64. Podstatou druhé a třetí předběžné otázky předkládajícího soudu, které je nutno posoudit společně, je, zda ustanovení čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 mohou mít přímý účinek, a v případě, že nikoliv, zda vnitrostátní právní předpisy mohou být vykládány v souladu s těmito ustanoveními v tom smyslu, že podmiňuje-li členský stát zajištění výkonu trestu odnětí svobody existencí právního základu v mezinárodní úmluvě, je takovým smluvním základem, který vnitrostátní právo požaduje, samotný čl. 4 bod 6.

65. Nutno podotknout, že toto rámcové rozhodnutí přímý účinek nemá, jelikož bylo přijato na základě bývalého třetího pilíře Unie, a to podle čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, ve znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy, který stanoví jednak, že rámcová rozhodnutí jsou závazná pro členské státy co do výsledku, kterého má být dosaženo, přičemž volba forem a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům, a jednak, že rámcová rozhodnutí nemohou mít přímý účinek.

66. Je rovněž třeba připomenout, že podle článku 9 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních²⁴, připojeného ke Smlouvám, jsou právní účinky aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie přijatých na základě Smlouvy o EU před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost zachovány až do zrušení, zániku nebo změny těchto aktů za použití Smluv.

67. K takovému zrušení, zániku nebo změně předmětného rámcového rozhodnutí po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost nedošlo, přičemž v tomto ohledu upřesňuji, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení²⁵ sice podstatným způsobem posiluje právo na informace přiznané každému podezřelému a obviněnému, avšak co se týče řízení týkajících se evropského zatýkacího rozkazu, článek 5 této směrnice stanoví pouze to, že osoba zadržená za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí neprodleně

24 — Úř. věst. 2016, C 202, s. 321.

25 — Úř. věst. 2012, L 142, s. 1.

obdržet vhodné písemné poučení o právech obsahující informace o jejich právech „podle právních předpisů, kterými se provádí rámcové rozhodnutí [...] ve vykonávajícím členském státě“. Směrnice 2012/13 tedy nemění formálně ani materiálně rámcové rozhodnutí 2002/584, které má nadále právní účinky podle čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, ve znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy.

68. Od vydání rozsudku ze dne 16. června 2005 ve věci Pupino²⁶ je rovněž ustálenou judikaturou, že rámcových rozhodnutí se lze dovolat v řízení před soudy členských států s cílem domoci se konformního výkladu vnitrostátního práva. Povinnost konformního výkladu totiž nezávisí na případném přímém účinku unijní právní normy, ale vyplývá z její závazné povahy. Jak uvedl Soudní dvůr, „i když rámcová rozhodnutí nemohou mít podle čl. 34 odst. 2 písm. b) EU [ve znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy] přímý účinek, jejich závaznost ukládá vnitrostátním orgánům a zvláště vnitrostátním soudům povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva“²⁷.

69. Při uplatňování vnitrostátního práva je tedy vnitrostátní soud povolán k jeho výkladu povinen vykládat vnitrostátní právo v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu tohoto rámcového rozhodnutí, aby byl dosažen výsledek, který rámcové rozhodnutí sleduje. Tato povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva je totiž „inherentní systému Smlouvy o FEU v tom, že umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily plnou účinnost unijního práva, když rozhodují o sporu, který jim byl předložen“²⁸. Podle formulace, kterou použil Soudní dvůr, tato povinnost vyžaduje, aby vnitrostátní soudy „učinily vše, co spadá do jejich pravomoci“²⁹, s tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost dotyčného rámcového rozhodnutí a došly k výsledku, který by byl v souladu s cílem sledovaným tímto rozhodnutím“³⁰.

70. V rozsudku ze dne 19. dubna 2016 ve věci DI³¹ Soudní dvůr upřesnil, že povinnost konformního výkladu vnitrostátní soudy zavazuje k tomu, aby změnily nebo nepoužily ustálenou judikaturu, vychází-li z výkladu vnitrostátního práva, který je neslučitelný s unijním právem. Konformní výklad tak v jistém smyslu vede k vyloučení judikatorního výkladu, který je v rozporu s unijním právem.

71. Zásada konformního výkladu má nicméně určité meze, zejména nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem*³².

72. Ve věci v původním řízení nesdílí předkládající soud názor státního zastupitelství, podle něhož by byl konformní výklad možný a předpokládal by pouze vyložit čl. 6 odst. 3 OLW v tom smyslu, že prohlášení, že je „připraveno zajistit provedení výkonu trestu“ by mělo být považováno za skutečný vynutitelný závazek. Předkládající soud se naproti tomu domnívá, že vzhledem k tomu, že vnitrostátní právní předpisy stanoví povinnost vykonávajícího justičního orgánu odmítnout předání, aniž by toto odmítnutí podmiňovalo závazkem provést výkon trestu, je jakýkoliv výklad, který by odmítnutí výkonu podmiňoval takovým závazkem, nutně *contra legem*. V tomto ohledu zdůrazňuje, že vnitrostátní právní předpisy vykonávajícímu justičnímu orgánu neumožňují, aby se zprostil povinnosti odmítnout předání v případě, že se ukáže, že Nizozemsko nebude moci provedení výkonu trestu zajistit.

26 — C-105/03, EU:C:2005:386.

27 — Rozsudek ze dne 5. září 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 53 a citovaná judikatura).

28 — Viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 59 a citovaná judikatura).

29 — Kurziva provedena autorem stanoviska.

30 — Viz rozsudek ze dne 28. července 2016, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 33 a citovaná judikatura).

31 — C-441/14, EU:C:2016:278.

32 — Naposledy viz rozsudek ze dne 28. července 2016, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 33 a citovaná judikatura).

73. K tomu, aby mohlo být vnitrostátní právo vykládáno v souladu s relevantními ustanoveními unijního práva, by totiž bylo třeba mít za to, jak uvádí státní zastupitelství, že prohlášení o „[přípravenosti] zajistit provedení výkonu trestu“ není pouhým projevem záměru, ale skutečným závazkem přijatým poté, co bylo prověřeno, že toto zajištění je skutečně možné, a že Minister van Veiligheid en Justitie (ministr bezpečnosti a spravedlnosti) bude mít později vázanou rozhodovací pravomoc přijmout či odmítnout toto zajištění, aniž by mohl posuzovat jeho opodstatněnost.

74. V konečném důsledku přísluší předkládajícímu soudu, aby posoudil, zda skutečně není možné podat konformní výklad vnitrostátního práva. V tomto ohledu je třeba uvést, že otázka předkládajícího soudu týkající se možnosti vykládat pojem „použitelná úmluva“ obsažený v čl. 6 odst. 3 OLW tak, že odkazuje na rámcové rozhodnutí 2002/584, je otázkou výkladu vnitrostátního práva, o níž přísluší rozhodnout pouze tomuto soudu. Není tudíž třeba se danou otázkou v tomto stanovisku zabývat.

75. Aniž bychom předjíмали výklad předkládajícího soudu, je třeba zdůraznit, že výklad nizozemského práva, který je v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím, znamená připustit, že znění článku 6 OLW lze vykládat tak, že stanoví nikoliv povinnost, ale pouhou možnost justičního orgánu odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, a že opravňuje k využití této možnosti pouze v případě, že se zajištění provedení výkonu trestu v Nizozemsku jeví jako skutečně možné.

76. Nicméně vzhledem k tomu, že není jisté, že předkládající soud může dospět k výkladu vnitrostátního práva, který je v souladu s unijním právem, je podle mého názoru nezbytné určit pro případ, že by takový konformní výklad nebyl možný, jaké konkrétní důsledky by měl vnitrostátní soud dovodit ze skutečnosti, že čl. 6 odst. 2 a 3 OLW nejsou v souladu s uvedeným rámcovým rozhodnutím.

77. Pokud předmětná vnitrostátní ustanovení konformní výklad neumožňují, je vnitrostátní soud v zásadě povinen za účelem uplatnění unijního práva v plném rozsahu tato ustanovení nepoužít.

78. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Soudní dvůr se sice již vyjádřil k právnímu dosahu nástrojů přijatých v rámci hlavy VI Smlouvy o EU, věnované policejní a justiční spolupráci v trestních věcech, avšak v rozsudku ze dne 16. června 2005 ve věci Pupino³³ pouze rozšířil použitelnost zásady konformního výkladu na tyto právní nástroje na základě toho, že rámcové rozhodnutí je v tomto ohledu srovnatelné se směrnicí.

79. Soudní dvůr se naproti tomu dosud nevyslovil k otázce, zda nesoulad vnitrostátního pravidla s rámcovým rozhodnutím zakládá povinnost vnitrostátního soudu toto vnitrostátní pravidlo nepoužít v případě, že nemůže být předmětem konformního výkladu.

80. Jak jsem uvedl ve svém názoru předneseném dne 28. dubna 2008 ve věci Kozłowski³⁴, důvody, pro které Soudní dvůr v rozsudku ze dne 15. července 1964 ve věci Costa³⁵ rozhodl, že poté, co členské státy dobrovolně souhlasily s přenosem svých pravomocí na Společenství, nemohou se proti závaznému aktu Společenství dovolávat jakéhokoli předpisu ve svém vnitrostátním právním řádu, lze použít i v případě rámcového rozhodnutí. Rámcové rozhodnutí má tak dle mého soudu stejně jako jakýkoliv jiný závazný akt práva Unie přednost před jakýmkoliv jiným ustanovením vnitrostátního práva, a to i když je ústavní povahy nebo patří mezi ustanovení základního zákona. Zásada přednosti unijního práva ukládá vnitrostátnímu soudu povinnost zajistit plný účinek unijního práva „tak, že na základě vlastní pravomoci podle potřeby upustí od použití jakéhokoli odporujícího vnitrostátního ustanovení“³⁶.

33 — C-105/03, EU:C:2005:386.

34 — C-66/08, EU:C:2008:253.

35 — 6/64, EU:C:1964:66.

36 — Viz rozsudek ze dne 5. července 2016, Ognyanov (C-614/14, EU:C:2016:514, bod 34).

81. Pro uznání zásady přednosti ve vztahu k rámcovým rozhodnutím přijatým v rámci třetího pilíře hovoří vícero úvah³⁷.

82. První úvaha je formulačního rázu. V tomto ohledu je nutno konstatovat, že s výjimkou výhrady spočívající v neexistenci přímého účinku rámcových rozhodnutí, unijní zákonodárce koncipoval režim rámcových rozhodnutí obdobně jako režim směrnic, když stanovil, že jsou „závazné pro členské státy, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům“³⁸. Vzhledem k tomu, že jediným nezvratným specifickým rámcových rozhodnutí je neexistence přímého účinku³⁹, není důvod vyloučit přednost těchto nástrojů proto, že spadají do oblasti mezivládní spolupráce.

83. Druhá úvaha spočívá v tom, že Soudní dvůr uznal, že má vnitrostátní soud povinnost použít techniku konformního výkladu, aby zajistil plnou účinnost rámcových rozhodnutí a dosáhl k výsledku, který je v souladu s cílem sledovaným rámcovými rozhodnutími.

84. Je pravda, že Soudní dvůr pro účely odůvodnění uplatnění zásady konformního výkladu vyšel nikoliv ze zásady přednosti, ale ze zásady loajální spolupráce. Uvedl, že zásada loajální spolupráce, která zejména znamená, že členské státy přijímají veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k plnění závazků, které vyplývají z unijního práva, musí platit rovněž v rámci policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, která je ostatně zcela založena na spolupráci mezi členskými státy a orgány⁴⁰. Tato logika odůvodnění se již objevila v rozsudku ze dne 10. dubna 1984, Von Colson a Kamann⁴¹, jelikož v něm Soudní dvůr zejména dovedl povinnost konformního výkladu z povinnosti členských států přijmout veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k zajištění splnění jejich povinností vyplývajících z unijního práva s tím, že toto právo platí pro všechny vnitrostátní orgány, a to – v rámci jejich pravomoci – i pro soudní orgány⁴².

85. Nic to nemění na tom, že požadavek konformního výkladu, který považuje Soudní dvůr podle ustálené judikatury za „inherentní systému Smlouvy o FEU v tom, že umožňuje, aby vnitrostátní soudy v rámci svých pravomocí zajistily plnou účinnost unijního práva, když rozhodují o sporech, které jim byly předloženy“⁴³, vyplývá z požadavku efektivity unijního práva a nutnosti zajistit přednost unijního práva před vnitrostátním právem členských států⁴⁴. Ostatně uznání zásady konformního výkladu prostřednictvím zásady loajální spolupráce nutně předpokládá připustit, byť implicitně, přednost unijního práva. Jak by totiž mohla povinnost loajální spolupráce, která vyplývá z unijního práva, odůvodnit povinnost vnitrostátního soudu pozměnit význam vnitrostátního práva tak, aby byl v souladu s unijním právem, kdyby nebyla tato povinnost považována za povinnost, která musí převážet nad povinností vnitrostátního soudu rozhodnout spor v souladu s pravidly jeho vnitrostátního práva?

37 — V tomto smyslu viz Lenaerts, K. a Corthaut, T., „Of birds and hedges: the role of primacy in invoking norms of EU law“, *European Law Review*, Sweet and Maxwell, Londýn, 2006, s. 287-315. V opačném smyslu viz Peers, S., „Salvation outside the church: judicial protection in the third pillar after the Pupino and Segi judgments“, *Common Market Law Review*, č. 44, Vydání 4, Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007, s. 883-929, zejm. s. 920, který zastává názor, že pokud by se zásada přednosti a přímého účinku použila na třetí pilíř, nebyl by zohledněn záměr autorů Smluv. Tento autor nicméně připouští, že uznání zásady přednosti unijního práva v rámci třetího pilíře by posílilo zásadu efektivity a výslovně by neporušovalo znění Smluv (s. 917).

38 — Článek 34 odst. 2 písm. b) EU, ve znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy.

39 — Prechal, S. a Marguery, T. označují v „La mise en oeuvre des décisions-cadres une leçon pour les futures directives pénales“ neexistenci přímého účinku rámcových rozhodnutí jako „drobnou zvláštnost“. *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009, s. 225-251, zejména s. 250.

40 — Viz rozsudek ze dne 16. června 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, bod 42).

41 — 14/83, EU:C:1984:153.

42 — Viz rozsudek ze dne 10. dubna 1984, von Colson a Kamann (14/83, EU:C:1984:153, bod 26).

43 — Naposledy viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, BP Europa (C-64/15, EU:C:2016:62, bod 41 a citovaná judikatura).

44 — V tomto smyslu viz Simon, D., „La panacée de l'interprétation conforme: injection homéopathique ou thérapie palliative?“, *De Rome à Lisbonne: les juridictions de l'Union européenne à la croisée des chemins, Mélanges en l'honneur de Paolo Mengozzi*, Bruylant, Bruxelles, 2013 s. 279-298. Tento autor se domnívá, že povýšení povinnosti konformního výkladu na roveň „zásady inherentní systému Smlouvy“ přímo vyplývá z [...] přednosti [unijního práva] před vnitrostátním právem členských států“ (s. 282). Dodává, že „o vazbě na přednost unijního práva obecně a nejen konkrétně na provedení směrnic, svědčí povinnost zajistit „eurokompatibilní“ výklad nejen transpozičního aktu, ale i vnitrostátního práva jako celku, ať už směrnici časově předchází nebo ji následuje“ (s. 283).

86. Třetí úvaha souvisí s vývojem právního rámce vyplývajícího z ukončení přechodného období, které upravuje Protokol (č. 36) o přechodných ustanoveních, připojený ke Smlouvám. Podle čl. 10 odst. 3 tohoto protokolu končí použitelnost přechodného opatření uvedeného v čl. 10 odst. 1 pět let ode dne vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, tj. 30. listopadu 2014. Definitivní pohlčení třetího pilíře oblastí obsaženou v třetí části Smlouvy o FEU, hlavě V, týkající se oblasti svobody, bezpečnosti a práva, ukládá povinnost „komunitárního výkladu“⁴⁵. V tomto ohledu je třeba zejména uvést, že zatímco pravomoc Soudního dvora v souladu s bývalým článkem 35 EU odrážela mezivládní povahu spolupráce v rámci třetího pilíře, má Soudní dvůr počínaje tímto datem automatickou a povinnou pravomoc k řízení o předběžné otázce, jelikož ta již není podmíněna prohlášením, podle kterého každý členský stát tuto pravomoc uznával a určoval vnitrostátní soudy, které mohly Soudnímu dvoru věc předložit. V tomto ohledu je zajímavé uvést, že v rozsudku ze dne 16. června 2005 ve věci Pupino⁴⁶ Soudní dvůr za účelem odůvodnění toho, že jednotlivcům je přiznáno oprávnění dovolávat se před soudy členských států rámcových rozhodnutí za účelem získání konformního výkladu vnitrostátního práva, vycházel z „významu pravomoci Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách na základě článku 35 EU“⁴⁷. Uznání pravomoci identické s tou, kterou měl Soudní dvůr v rámci prvního pilíře, svědčí o intenzivním procesu sblížení mezi těmito dvěma pilíři, který odůvodňuje přiznání obdobných účinků, jaké mají směrnice, rámcovým rozhodnutím, samozřejmě s výjimkou přímého účinku, který je výslovně vyloučen.

87. Z výše uvedených úvah dovozují, že na základě zásady přednosti má mít rámcové rozhodnutí přednost před jakýmkoliv jiným ustanovením vnitrostátního práva, které by s ním bylo v rozporu.

88. V souladu s logikou oddělení mezi „substitučním“ účinkem a „dovolatelností vyloučení“⁴⁸ mám za to, že neexistence přímého účinku rámcového rozhodnutí neznamená, že vnitrostátní soud nemá povinnost nepoužít ustanovení svého vnitrostátního práva, která jsou neslučitelná s unijním právem. Tato povinnost totiž vyplývá přímo z nadřazenosti unijního práva nad vnitrostátními ustanoveními, která brání jeho plné účinnosti.

89. Tento závěr se uplatní ve sporu ve věci v původním řízení tím spíše, že se nejedná o spor mezi dvěma jednotlivci, z nichž jeden by se vůči druhému dovolával ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584, nýbrž se vyznačuje vertikálním prvkem. Jde totiž o spor mezi nizozemským státem a D. A. Popławským⁴⁹. Ten se navíc odvolává výlučně na své vnitrostátní právo. Nedovolává se tohoto rámcového rozhodnutí s cílem uplatnit právo, které by mu vzniklo na základě tohoto právního nástroje a stalo se součástí souboru jeho práv a povinností.

90. Je tudíž třeba vyslovit závěr, že ustanovení čl. 4 bodu 6 předmětného rámcového rozhodnutí nemají přímý účinek a že přísluší vnitrostátnímu soudu, aby vyložil vnitrostátní ustanovení dotčená ve věci v původním řízení v co možná největším rozsahu v souladu s unijním právem a že v případě, že by takový výklad nebyl možný, je vnitrostátní soud povinen tato ustanovení pro jejich rozpor s čl. 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí nepoužít.

45 — Prechal, S. a Marguery, T., „La mise en œuvre des décisions-cadres une leçon pour les futures directives pénales?“, *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009, s. 225-251, zejména s. 232

46 — C-105/03, EU:C:2005:386.

47 — Rozsudek ze dne 16. června 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, body 37 a 38).

48 — K tomuto rozlišení viz zejména Simon, D., „L'invocabilité des directives dans les litiges horizontaux: confirmation ou infléchissement?“, *Revue Europe*, no 3, LexisNexis, Paris, 2010. Viz rovněž Dougan, M., „When worlds collide! Completing vision of the relationship between direct effect and supremacy“, *Common Market Law Review*, č. 44, Vyd. 4, Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007, s. 931–963

49 — Nebylo by přehnané tvrdit, že se jedná dokonce o spor, jakkoliv nepřímý, mezi dvěma členskými státy, a to Polskem jako členským státem vystavujícím evropský zatýkácí rozkaz a Nizozemskem jako vykonávajícím členským státem.

91. Za účelem poskytnutí úplného vodítka předkládajícímu soudu upřesňuji, že ve věci v původním řízení nepoužití vnitrostátních ustanovení, která transponují důvod, pro který je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, uvedený v čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, předpokládá uplatnění jiných ustanovení nizozemského práva, která provádějí toto rámcové rozhodnutí. Z toho konkrétně vyplývá, že vnitrostátní soud musí nařídit výkon evropského zatýkacího rozkazu.

C – Ke čtvrté předběžné otázce

92. Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda vykonávající členský stát může v rámci provedení čl. 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutí do svého vnitrostátního práva stanovit jako podmínku pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na státního příslušníka jiného členského státu, že vykonávající členský stát má pravomoc znovu rozhodnout o trestném činu, pro který byl tento státní příslušník odsouzen, a že neexistuje praktická překážka pro to, aby bylo vůči němu zahájeno nové trestní stíhání, zatímco jedná-li se o některého z jeho státních příslušníků, je příslušný justiční orgán tohoto státu povinen předání bezpodmínečně odmítnout.

93. Předkládající soud vysvětluje, že k tomu, aby dospěl k výkladu svého vnitrostátního práva, který bude konformní s čl. 4 bodem 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, by mohl vyložit čl. 6 odst. 5 OLW v tom smyslu, že předání státního příslušníka jiného členského státu by bylo možné odmítnout pouze za podmínky, že by se prokázalo nejen to, že lze proti tomuto státnímu příslušníkovi zahájit trestné stíhání pro stejné skutky jako jsou ty, pro něž byl již odsouzen ve vystavujícím členském státě, ale navíc i to, že takovému trestnímu stíhání v Nizozemsku nebrání žádná praktická překážka, například skutečnost, že vystavující členský stát nepředal trestní spis dotyčné osoby.

94. Podle předkládajícího soudu by výhoda takového výkladu spočívala v tom, že by se předešlo beztrestnosti vyžádané osoby, jelikož i za předpokladu, že by trest, za účelem jehož výkonu byl vydán evropský zatýkací rozkaz, nemohl být v Nizozemsku vykonán, mohlo by být přesto vůči vyžádané osobě zahájeno trestní stíhání pro stejné skutky. Takový výklad by se naproti tomu vyznačoval nevýhodou spočívající v rozdílném zacházení se státními příslušníky jiných členských států a nizozemskými státními příslušníky, neboť v případě nizozemských státních příslušníků musí být výkon evropského zatýkacího rozkazu odmítnut, aniž by bylo takové odmítnutí podmíněno zárukou, že lze zahájit nové trestní stíhání.

95. Obdobně jako Komise se domnívám, že předpoklad, z něhož vychází předkládající soud, je nesprávný. Článek 4 bod 6 předmětného rámcového rozhodnutí neupravuje závazek zahájit vůči vyžádané osobě pro stejné skutky nové trestní stíhání jako alternativu k závazku přijatému vykonávajícím členským státem provést výkon trestu. Jinými slovy, toto ustanovení, které spočívá na zásadě vzájemného uznávání, nelze považovat za pouhé provedení zásady „*aut dedere, aut judicare*“, která v extradičním právu ponechává dožádanému členskému státu možnost volby, zda pachatele trestného činu vydat nebo ho soudit bez ohledu na rozsudek vydaný dožadujícím státem.

96. Vzhledem k tomu, že výklad vnitrostátního práva, který navrhuje předkládající soud, v každém případě není v souladu s uvedeným rámcovým rozhodnutím, není třeba se zabývat otázkou, zda rozdílné zacházení z takového výkladu vyplývající by unijní právo zakazovalo či nikoliv.

IV – Závěry

97. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) následovně:

„1. Článek 4 bod 6 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, je třeba vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát transponoval důvod pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, v pozměněném znění, tak, že:

- justiční orgán je povinen odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má bydliště, aniž by mohl v závislosti na konkrétní situaci osoby posoudit, zda výkon trestu v tomto státě může napomoci jejímu opětovnému začlenění do společnosti;
- jediným důsledkem odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu je, že tento členský stát prohlásí, že je připraven zajistit provedení výkonu trestu, aniž by toto prohlášení znamenalo závazek výkon trestu provést;
- justiční orgán odmítne výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody na vyžádanou osobu, která se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště, jestliže jednak rozhodnutí o zajištění provedení výkonu trestu, které je přijato po přijetí rozhodnutí o odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, je vázáno na podmínky spočívající v existenci a dodržování úmluvy, která zavazuje vystavující členský stát a vykonávající členský stát, jakož i ve spolupráci vystavujícího členského státu, a jednak odmítnutí výkonu zatýkacího rozkazu zůstává v platnosti v případě nemožnosti zajistit provedení výkonu trestu z důvodu nesplnění stanovených podmínek.

2. Ustanovení čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, v pozměněném znění, nemají přímý účinek. Vnitrostátnímu soudu nicméně přísluší, aby vyložil vnitrostátní ustanovení v co největším možném rozsahu v souladu s unijním právem, a v případě, že by takový výklad nebyl možný, je vnitrostátní soud povinen tato ustanovení nepoužít z důvodu neslučitelnosti s čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, v pozměněném znění.“